

Habár rendkívül szilárd volt a Śrīla Prabhupāda missziója iránti elkötelezettségében, Gour Govinda Swami nem volt szektás. Más-más vonalból származó, különböző típusú *sādhukkal* körülvéve nőtt fel. Mindennapos volt, hogy a Caitanya-fa különböző ágának szentjei és *bhaktái* jöttek, hogy *darśanájában* részesüljenek, és ő mindannyiukat szeretettel és tisztelettel fogadta. Minden *bhaktát* értékelt, de ezzel egyidőben szilárd hite volt saját lelki tanítómesterében.

Egyszer Śrīla Prabhupāda egyik kiváló istentestvérének tanítványa rendszeresen látogatni kezdte Gour Govinda Swami leckéit Bhubaneswarban. *Abhaktát* lelkesítették Mahārāja előadásai, és néhány nap után megkérte Mahārāját, hogy fogadja el őt *sīksā* tanítványának. Gour Govinda Swami megkérdezte, hogy kapott-e már avatást. A fiatalember azt válaszolta, hogy igen, és megmondta a *gurujá* nevét. Mahārāja így folytatta: „Anélkül nem fogadlak el, hogy írott engedélyed lenne a *gurudtól*”.

A *bhakta* kissé nyugtalanná vált és így szólt: „Nem hiszem, hogy *Guru Mahārājám* megengedné.”

Gour Govinda Maharaja folytatta: „Ha nincs ilyen leveled tőle, akkor nem maradhatsz itt”. A fiú kelleetlenül megírt egy levelet, majd pár nap múlva választ kapott a *gurujától*, aki arra utasította, hogy térjen vissza az *āśramájukba*. A fiatalember ismét megpróbálta meggyőzni Gour Govinda Swamit, hogy engedje őt tovább maradni és az ISKCON-ban szolgálatot végezni, de amikor

Mahārāja hallott a levélről, ragaszkodott ahhoz, hogy a *bhaktának* távoznia kell. Azt mondta neki, hogy „Ez a mi *vaiṣṇava* etikettünk”.<sup>4</sup>

„RĀM ŪRÍTENER”

Ahogy Gour Govinda Mahārāja folytatta a nyugati prédikálást, néhány fiatal tanítványa elkezdte megosztani más *bhaktákkal* is a *gurujuk* iránti lelkes nagyrabecsülését. Ahogy az Ausztráliában történt, amikor az ilyen tanítványok prédikálása Gour Govinda Swami erős, megalkuvást nem ismerő szavaival párosult, e kettő keveréke néhány *bhakta* elméjében aggodalmat keltett.

Guru Carāṇa dāsa: *Olaszországban hallottam néhány álbírt Gour Govinda Mahārájáról. Pár vezető azt mondta, hogy a bhakták legyenek óvatosnak vele, mert egy ācārya, és nem igazán a GBC bangulatában van. Azért mondták, hogy legyünk óvatosak, mert Mahārāját utazása során sok bhakta mindenbóvá követte, és nagyon magas színvonalú imádatot ajánlottak neki. Az általános bangulat a következő volt: „Vigyázz velük, mert bajt okozhatnak!” Mivel a tanítványok azt gondolták, hogy Mahārāja mahā-bhāgavata, hajlottak arra, hogy őt, és ne az intézményt, a szabályokat vagy a GBC-t részesítsék különleges figyelemben.*

*Amikor viszont találkoztam Gour Govinda Mahārájával, láttam, hogy nagyon alázatos. Megbívtuk, s eljött Prabhupadadesbbe, és ott töltött négy vagy öt napot. Akkoriban nem volt nagyon jól fizikailag. Betegnek látszott, és gyakran a bhaktáknak kellett lesegíteniük a*

lépcsőn, de amikor elkezdett beszélni, átalakult. Általában nagyon szelíden viselkedett, de amikor leült, hogy leckét adjon, olyanná vált, mint egy oroszlán. Csodálatos előadásokat tartott. Emlékszem, az egyik vasárnapi ünnepi leckéjére, ahol annak ellenére, hogy sok új vendég volt, nagyon szókimondó volt, és beszélt az Indra villáma által kettévágott repülő hegycsúcsról. Arra gondoltam, vajon mit gondolhatnak erről a vendégek. Aztán, a lecke végén mindenki tapsolt. Mindenkit megérintett a meggyőződése és tisztasága.<sup>5</sup>

Trai dāsa: Amikor Gour Govinda Mahārāja 1995-ben Olaszországba jött, néhány templomba nem meg hívták meg, mert kényelmetlennek érezték a jelenlétét. Volt pár francia bhakta, akik azt hangoztatták, hogy mindenkinek Gour Govinda Mahārājától kellene avatást kérni, mert ő uttama-adhikārī.<sup>6</sup>

Amikor Mahārāja néhány követője azt kezdte hírsztelni, hogy Gour Govinda Swami a Śrīla Prabhupāda után következő ācārya, még nagyobb zűrzavar és nézeteltérés keletkezett. Végül az 1993-as GBC találkozón a témát formálisan is Gour Govinda Swami elé tárták. A beszámolókat hallatán Mahārāja nagyon zaklatott lett. A GBC testület megtárgyalta az ügyet, majd Gour Govinda Swamival egyetértésben a testület egy hivatalos nyilatkozatot adott közzé, melyben Mahārāja határozottan elutasította ezeket az elképzeléseket. Később, amikor visszatért Bhubaneswarba, találkozóra hívta az összes tanítványát, amelyen ezt mondta nekik: „Azon a címen, hogy engem dicsőítetek, mindannyian vizelettel és ürülékkel szennyeztek be. Mostantól, ha bárki ilyesmit terjeszt, azt el fogom utasítani.”



Fesztivál a bhubaneswari templomban 1995-ben.

„HA IGAZÁN SZERETTEK”

Gour Govinda Mahārāja missziója a *ṛṣṇa-kathā* formájában a *siddhānta* terjesztése, nem pedig önmaga nagyságának elismertetése volt. Így utasította azokat a *bhaktákat*, akik a leckéinek könyv formában való kiadásán dolgoztak: „Ne engem, a tanításaimat hangsúlyozzátok!”<sup>7</sup> Sokszor idézett Śrī Caitanya Mahāprabhutól egy verset (*Caitanya Bhāgavat, madhya 8.27*):

*yadi āmā prati sneha thāke sabākāra  
tabe ṛṣṇa-vyatirikta nā gāibe āra*

Ha igazán szerettek engem, akkor szeretnetek kell az utasításaimat: Ne gondoljatok másra, mint Kṛṣṇára. Ne terjessztek más nevet, csak Kṛṣṇáét.

Mahārāja azt tanította, hogy az igazi szeretet a szolgálatban jelenik meg, nem pedig nyilvános magamutogatásban. Ezzel kapcsolatban jó néhányszor utasította szigorúan a tanítványait, hogy ne imádják őt a templomban, és ne énekeljék a nevét *kīrtanák* alatt.

Anurādhā dāsi: *1994 kora nyarán kīrtanát énekeltem a templomban. Egy hónappal korábban jelen voltam, amikor Guru Mahārāja megszidott egy csapat brahmacārit egy otthoni programon, mert az ő nevét kezdték el énekelni a ház előtt. Habár tudtam, hogy valószínűleg nem esik jól neki, ha a templomban a nevét énekelem, egy nap mégis belekezdtem, és teljes lelkesedéssel tettem, mert úgy éreztem, hogy a kötelességem őt dicsőíteni. Gurudeva a konyhójában volt. Hallotta, ahogy énekelek, és azonnal odaküldött egy brahmacārit, hogy mondja meg nekem, ne énekeljem a nevét a templomszobában. – Ez csak Śrīla Prabhupādának jár – mondta.*

Jagadātma dāsa: *Emlékszem, hogy egyszer, valamikor 1993-ban a feleségem, Anurādhā dāsi délután négy körül a templomban énekelni kezdte Guru Mahārāja praṇāma-mantráját. Guru Mahārāja meghallotta, és odaküldött egy bhaktát, hogy leállítsa őt. Később, amikor a feleségem bejött a templomba, Gurudeva szigorúan megtiltotta neki, hogy bármikor ezt tegye.*

*Amikor hallottam az esetről, elmentem Guru Mahārājához, hogy beszéljek vele.*

– *Guru Mahārāja – kezdtem bele –, a bhakták énekelni akarják majd a praṇāma-mantrát.*

– *Nem, soha többé ne tegyék ezt.*

– *Miért ne? – kérdeztem.*

– *Ha a praṇāma-mantrát éneklük, akkor más guruk tanítványai is énekelni akarják a saját gurujuk mantráját. Aztán konfliktus és vita lesz belőle. Ezért. Énekeljétek csak Prabhupāda praṇāmáját, akkor nem lesz vita. Ez fenntartja a bhakták közti békét. Lehet a gurud nevét otthon énekelni, de Prabhupāda templomában nem szabad.*

*Néhány hónappal később Guru Mahārāja számára rendeztünk egy programot az otthonunkban. Emlékezve a magyarázatára, bátran énekeltek a kīrtánán az ő praṇāma-mantráját. Guru Mahārāja elfogadta, csak ült ott csendben, és nem szólt egy szót sem.<sup>8</sup>*

Egy reggel Bhubaneswarban a *Bhāgavatam* lecke után Gour Govinda Swami egy csoport tanítványa körében lefelé jött a lépcsőn, hogy a konyhájába menjen, amikor az egyikük megkérdezte tőle: – Guru Mahārāja, mi nem ismerjük Kṛṣṇát, csak a *gurut*. Vajon nem lenne jobb a *guru* nevét énekelni?

– Nem! – állt meg hirtelen, és a botját a lépcsőhöz ütögette.

– A *guru* azt mondja neked, hogy Kṛṣṇa nevét énekelj!

1995-ben a *Vjāsa-puja* fesztiválján Gour Govinda Swami így utasította a *bhaktákat*: *Ebből a különleges alkalomból megrendezték a guru-pūját. Valójában a gurut minden nap imádni kell. Ez a tanítvány kötelessége. De az ISKCON közösségében, a Kṛṣṇa-tudat Nemzetközi Szervezetében Prabhupādát imádjuk minden nap, míg az unoka-tanítványok a gurujukat otthon, vagy a templomon kívül imádják. Ez a közösségünk törvénye.*

## AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

Caitanya Candra dāsa: *Néha a bhakták Gurudevát „Ő Isteni Kegyelme Śrīla Gour Govinda Swami” néven illették. Ebből vita keletkezett. Gurudeva egyik külföldi tanítványa levélben megkérdezte őt: „Hogyan szólítsunk?”*

*Gurudeva így válaszolt: „Mondhatjátok, hogy 'Śrī Śrīmad Gour Govinda Swami'. Ennyi elég. Nem kell azt írnotok, hogy „Ő Isteni Kegyelme”, vagy bármi hasonlót. A 'Śrī Śrīmad' elegendő.*



### Végjegyzet

<sup>4</sup> Caitanya Candra dāsa visszaemlékezése.

<sup>5</sup> Interjú. 2010. november.

<sup>6</sup> Interjú. 2011. szeptember 5.

<sup>7</sup> Rāghava Paṇḍita dāsa visszaemlékezése.

<sup>8</sup> Jagadātma dāsa visszaemlékezése. 2010. szeptember. 8.